

РЕШЕНИЕ

№ 172

гр. Благоевград, 07.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на седми април през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров
Членове: Владимир Ковачев
Атанас Иванов

като разгледа докладваното от Атанас Иванов Въззивно гражданско дело №
20221200500237 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по частна жалба № 00280/ 10.01.2022 г.,
подадена от С. Г. Н., ЕГН *****, против разпореждане от 17.02.2021 г.
по изп. д. № 1071/ 2013 г. по описа на ЧСИ Г. Ц., с рег. № 702 по описа на
КЧСИ, обективиращо отказ на ЧСИ, да прекрати изп. дело № 1071/ 2013 г. по
описа му.

На основание чл. 436, ал. 3 от ГПК частният съдебен изпълнител счита,
че частната жалба е допустима, но неоснователна като излага съображения в
тази насока.

По делото е депозирано възражение от страна на вискателите.

Настоящият състав, след като обсъди доводите на жалбоподателя и
материалите по изпълнителното дело, намира за установено следното:

Преди произнасяне по жалбата, съдът намира, че следва да се произнесе
по искането за отвод на настоящия състав на съда.

С допълнителна молба от 30.03.2022 г., жалбоподателят при

евентуалност е направил искане за на настоящия състав на съда – доколкото състава на съда не възприеме становището по казуса на жалбоподателя, да си направи отвод, тъй като ако съдът не си анализира и ревизира вътрешното убеждение по казуса – да признае грешка при формиране на становище по казуса, то са налице основания по смисъла на чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК за отвод.

Съдът намира, на първо място, че не са посочени обстоятелства, от които, субсумирани под хипотезата на чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК, да се прецени основание за отвод на състава на съда.

На второ място, соченото вътрешно убеждение на съда не е основание за отвод, тъй като на първо място, установено е в доктрината, че то касае преценката на съда досежно релевантните по спора факти, установяването на които обуславя субсумирането им под правната разпоредба, оттук извеждане на правната норма, която следва да се приложи. В този смисъл, правоприлагането е елемент от правораздавателната дейност на съда, тя не е въпрос на вътрешно убеждение. А доколкото правилно или неправилно е приложен закона, е предмет на защита по друг ред, не по реда на отвод на съда. Следва да се отбележи, че правораздавателната дейност, в резултат на която се формира становище на съда по определен правен въпрос, то този извод не поставя забрана за промяна на извода в бъдеще, при наличие на предпоставки за това, в хода на правораздавателната дейност, но това определено не е основание, по смисъла на чл. 22 ГПК, за отвод на съда.

Подадената жалба е процесуално допустима - подадена е от участник в изпълнителния процес в качеството му на длъжник, по реда и в срока по чл. 436, ал. 1 от ГПК срещу подлежащо на атакуване по силата на чл. 435, ал. 2, т. 6 от ГПК действие на ЧСИ.

Разглеждана по същество жалбата е неоснователна.

Преценявайки основателността на жалбата, съдът взе предвид следното:

Изпълнително дело № 1071/ 2013 е образувано по молба на вискателя „Ю. Б.“ АД, въз основа на изпълнителен лист, за парична сума, издаден срещу трима солидарни длъжници.

Извършвани са изпълнителни действия по делото. С последователни актове са наложени обезпечителни мерки и изпълнителни действия, изразяващи се във вписване на заповест за арест на банковите сметки на длъжник,

вписване на възбрани върху недвижими имоти.

С оглед постъпила молба, на 14.11.2014 г. е наложен заповест на длъжник.

На 12.02.2015 г. е извършен опис на недвижим имот.

На 18.06.2015 г. е постъпило искане за публична продажба, която е прогласена за нестана.

На 19.05.2016 г. е направено искане за нова публична продажба.

Изпълнителното производство е спряно по молба от 03.07.2015 г.

На 05.05.2017 г. е възобновено изпълнителното производство.

На 23.04.2019 г. е направено искане за публична продажба.

На 05.11.2020 г. отново е направено искане за нова публична продажба. Следва да се посочи, че тези изпълнителни действия не са срещу длъжника С.Н., а срещу другите длъжници в производството, които са солидарни.

При така изложената фактическа обстановка по изпълнителното дело и след анализ на представените доказателства настоящият съдебен състав стига до следните правни изводи.

В чл. 433 от ГПК са посочени лимитивно основанията, при наличието на които съдебният изпълнител е длъжен да прекрати изпълнителното производство.

Видно от данните по изпълнителното производство, не е налице нито един от двата елемента на фактическия състав на перемпцията: процесуално бездействие на вискателя и изтичането на двугодишен срок, в който продължава това бездействие. Съгласно закона, което не е спорно и в съдебната практика, срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК започва да тече от последното изпълнително действие по изпълнителното дело. В хода на настоящото изпълнително производство наред с извършените изпълнителни действия. Въпросните процесуални действия на съдебния изпълнител следва да се квалифицират като изпълнителни, тъй като са насочени към погасяване на изпълняемите права на вискателите. Обратният извод би обезсмислил един от изпълнителните методи в гражданския изпълнителен процес - заповест върху вземания на длъжника по трайни правоотношения (напр. трудово, осигурително), при които третото задължено лице извършва ежесечни удържки, внасяни по специалната банкова сметка вискателя чрез платежни нареждания. В подкрепа на това твърдение е и решение по т. 10 от ТР №

2/2013 г. от 26.06.2015 г. на ВКС, съгласно което, давността се прекъсва с предприемане на кое да е изпълнително действие: насочването на изпълнението чрез налагане заповест за спиране или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. В настоящия случай, е направено на 23.04.2019 г. искане за публична продан. Това е релевантно за прекъсване на давността, тъй като е налице предприемане на действия по принудително изпълнение чрез реализиране на изпълнителен способ – в случая насочване на изпълнението чрез публична продан на имот. Следователно не е изтекъл двугодишният срок, визиран в хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради и което не са налице предпоставките за прекратяване на изпълнителното производство.

Изпълнителният лист по делото е издаден срещу всички длъжници, които са осъдени за заплатят сумата солидарно на кредитора. Солидарните длъжници дължат на кредитора едно и също задължение и той има право на избор срещу кого от тях да насочи изпълнението, съгласно разпоредбата на чл. 122 от ЗЗД. Извършените действия спрямо едно от солидарно задължените лица имат действие и спрямо останалите – аргумент от чл. 123 от ЗЗД. Плащането от един от длъжниците намалява общото задължение и освобождава от отговорност за тази част и останалите длъжници, а едновременно извършване на принудителни действия спрямо всеки от длъжниците би довело до прекомерно начисляване на разноски по изпълнението. Затова и срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК тече общо за всички солидарни длъжници по делото, а не поотделно за всеки един от тях, след като има едно изпълнително дело, поисканите действия от вискателя се отнасят общо за всички длъжници, поради което няма как за един длъжник да важи един срок, а за друг да важи различен срок. Ето защо, възраженията на жалбоподателя в обратния смисъл следва да се оставят без уважение като неоснователни. Още повече, разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не случайно предвижда - изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато - вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Законодателят сочи като основание за перемцията бездействието

на взыскателя, а не действия спрямо конкретен длъжник.

Извършените действия спрямо един от длъжниците прекъсва срока и за всички останали. В тази връзка следва да се имат предвид разяснения дадени в т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г, ОСГТК, според които същински изпълнителни действия прекъсващи давността са: „насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и. т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.“ В тази връзка е и текстът на ЗЗД и по - конкретно разпоредбата на чл. 116, б. „в“ от ЗЗД, според която давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането, като се говори за „вземането“, а не за вземането срещу конкретен или отделен длъжник. В конкретния случай всичките солидарни длъжници по делото, включително и жалбоподателят С.Н. са били надлежно уведомявани за всяка една от насрочените публични продани на процесните имоти посочени по-горе.

Цялостният анализ на данните от изпълнителното дело налага извода, че в продължение на висящността му, взыскателят не е бездействал в нито един момент повече от две години, като е депозирал своевременно искания за реализиране на различни способи на принудително изпълнение срещу солидарните длъжници.

Ето защо, настоящият състав приема, че жалбата е неоснователна и следва да се остави без уважение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането от С. Г. Н., ЕГН *****, чрез адв. В.Ф., за отвод на съдебния състав, като неоснователно.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба № 00280/ 10.01.2022 г., подадена от С. Г. Н., ЕГН *****, против разпореждане от 17.02.2021 г. по изп. д. № 1071/ 2013 г. по описа на ЧСИ Г. Ц., с рег. № 702 по описа на КЧСИ, обективизиращо отказ на ЧСИ, да прекрати изп. дело № 1071/ 2013 г. по

описа му, като **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____